

1469

Aneu (PI 5)

(ALDC, IX, 2082. Aneu [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *anar* és *anau* (< *ANDATIS o *AMNATIS; var. aferètica *nau*, veg. mapa 1364; *anats*, en cat. ant. i viu a la loc. 94), amb la desinència pròpia de verbs de la primera conjugació (com *cantau*, de *cantar*; veg. mapa 1392); avui es conserva en bal. (on és forma exclusiva amb plena vitalitat), alg., parlars de la Ribagorça, de la Terra Alta i del Matarranya. *Aneu* (var. aferètica *neu*; veg. mapa 1364), resultat d'una analogia amb la desinència del subjuntiu de verbs de la classe I (*canteu*) i de l'indicatiu de verbs de la classe II (*bateu*, *veneü*), ocupa gran part del territori. *Anat* 100 és una interferència amb l'imperatiu; *anés* 87 sembla una reducció d'un anterior *anets*.

Recordeu que, en qualitat d'auxiliar, en comptes de *anau* tenim les formes *vau* (< VADITIS) o *vàreu*, analògiques del passat simple (*cantàreu*) (veg. mapa 1405).

Si comparem els resultats d'aquest mapa amb els del mapa 1468, comprovem una distribució similar, amb la diferència que les localitats 124 i 128, que alternaven *anem/anam*, per la persona 5 s'han decidit ara per *aneu*, mentre que les localitats 102 i 125 que presentaven aquella mateixa alternança (*anem/anam*) ara prefereixen *anau*: aquesta situació podria ser casual, però també podria ser paral·lela a la que trobem en alg., on s'usa *anem* per la persona 4 enfront de *anau* per la persona 5, distinció relacionable amb l'imperatiu que presenta aquesta dicotomia (*aneu/anau*), semblant a la del mall.

Com tantes vegades l'arcaisme s'ha refugiat en les Illes i en àrees marginals del domini peninsular.

Aneu és forma normativa des del *DOrt*, 1917; la *GIEC* (pàg. 282) també accepta la forma *anau*.

